

de Militærlove, der da blev vedtaget, paa en saadan Maade, at vi erklærede, at man slet ikke gennem disse Love vilde magte at gennemføre det, som de Partier lovede, der stemte for disse Love. Nu skulde vi altsaa have at vide, hvordan disse Love har virket, og det første, vi gjorde i Militærkommissionen, var da at søge oplyst, hvordan det saa ud i 1914, da Verdenskrigen udbrød. Og vi bad saa den daværende Forsvarsminister, det ærede Medlem Hr. P. Munch, om Materiale i saa Henseende. Det ærede Medlem erklærede da, at han i Augustdagene 1914 spurgte den øverste Leder af Hæren og den øverste Leder af Flaaden: Hvordan forholder det sig? Hvad magter vi nu med den Militærordning, vi fik i 1909? Dertil svarede Hærens øverste Leder: Hvis vi ikke udlægger de Miner, som man fra tysk Side øjensynlig ønsker, at vi skal udlægge, vil det betyde, at en tysk Hær øjeblikkelig marcherer ind i Jylland og over paa Fyn, og at den i Løbet af faa Dage — takket være den elendige Tilstand, hvori Københavns Befæstning befinder sig — vil sætte sig i Besiddelse ogsaa af denne, fordi der ingen Modstandskraft er. Saa spurgte man Flaadens Leder: Hvordan saa med jer da? Svaret lød: København kan bombarderes til Raadhuspladsen, uden at vi kan afværge det!

Nu vil jeg bede ærede Medlemmer se efter, hvad Venstre og hvad Højre sagde, da Militærkommissionen i 1908 afgav sin Betænkning, hvorledes de gjorde gældende, at et Forsvar, hvorved man ikke er i Stand til helt at forsvare København, intet var værd, intet som helst: Men den Dag, da Verdenskrigen udbrød, erklærede man: København maa falde for det første Skud! Det er Realiteten, saa jeg tror, det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen skulde ikke være saa ivrig efter at citere, hvad andre har sagt; jeg synes, han har rigeligt med sine egne.

Under Behandlingen i 1909 af de militære Love var den højtærede nuværende Kirkeminister Ordfører for Venstre, og hans Udtalelser lød saadan — jeg haaber, den højtærede Formand tillader mig dette og nogle enkelte andre Citater, uden at jeg hver Gang behøver at bede om Tilladelse dertil: „Naar man kan befrygte, at Neutraliteten i visse Tilfælde brydes af en af de krigsførende Magter ved en Overrumpling — og en Overrumpling kan finde Sted paa to Maader, enten ved et Bombardement paa København fra Søside eller ved en Landsætning af Tropper indtil 20 000 Mand af forskellige Vaabenarter —, saa er det vor Formening, og det er det, der har vundet

Tilslutning, at det kan imødegaaes ved de Foranstaltninger, som jeg har nævnt, og som har Udsigt til at kunne føres igennem.“ Det var, altsaa Grundlaget for Militærordningen af 1909, at man vilde kunne imødegaa et Bombardement paa København, medens vi i 1914 fik at vide, at vi kunde ikke imødegaa det en eneste Dag.

Man var begyndt med at tale om, hvordan Forudsætningerne holdt Stik, og saa var dette noget af det første, man fik at vide i Militærkommissionen. Man vil forstaa, at Venstre og de Konservative ikke havde saa meget travlt med at faa det offentliggjort. Men derefter kom der en Vanskelighed for os, som for Resten ogsaa Venstres Ordfører havde sit Besvar med i Dag. Saa længe Krigen stod paa, havde Højres og Venstres Presse lagt stor Iver for Dagen for at vise, at der sad en ussel Forsvarsnihilist som Forsvarsminister, en Mand, som intet vilde gøre for Danmarks Forsvar, som ikke vilde udnytte Mulighederne. Man var saa utryk, Hærledelsen erklærede, at denne Forsvarsnihilist gjorde alt for lidt, og Højre og Venstre sekunderede ivrigt. Men nu, da Krigen er sluttet, tales der ikke en Smule om, at den daværende Forsvarsminister, det ærede Medlem Hr. P. Munch, har brugt for lidt, nu remsede det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen op, hvor umaadelig meget han havde brugt under Verdenskrigen. Det er en vanskelig Dobbeltstilling at indtage: først indtil Vredenskrigens Afslutning hidsigt at angribe den radikale Forsvarsminister, fordi han gør for lidt, og derefter, saa snart Krigen er sluttet, at sige, at det var en syndig Bunke Penge, han har brugt. Da det ærede Medlem nævnte, hvorledes Millionerne havde rullet, gøs man i Venstre, og Finansministeren tænkte paa, hvor udmærket det vilde være, om han nu havde de Penge i Kassen, som var blevet brugt til Militæret.

Men var det nu ikke muntre Ting, man havde faaet at vide med Hensyn til Hæren, saa havde man jo Mineudlægningen, og denne tillagde man en umaadelig Betydning. I lange Tider havde man erklæret, at det var egentlig Danmarks Redning, at vi ikke blot havde Minerne, men fornuftigvis udlagde dem den 5. August, og at vi, hvis Socialdemokraternes Forslag i sin Tid var blevet gennemført, ingen Miner havde haft. Der blev derfor i Kommissionen straks taget fat paa at faa opklæret, hvorledes det gik til med Mineudlægningen. Det saa heller ikke godt ud; man fik at vide, at af de tre konservative Medlemmer, der mødte hos Regeringen som Raadgivere, erklærede de to